

[Lannung.]

uden om Mindstestrafens 4 Aars Grænse, medens det konsekvente efter Loven, alt taget i Betragtning, strengt taget i adskillige Tilfælde vilde have været Frifindelse efter Straffelovstillægget. Det skete paa den Maade, at Domstolene fortolkede Regelen om Strafnedsættelse under formildende Omstændigheder saadan, at formildende Omstændigheder statueres, naar blot den strafbare Virksomhed efter sin Art anses for mindre strafværdig, altsaa uden, at der foreligger specielt formildende Omstændigheder i det konkrete Tilfælde, som den almindelige Regel jo er. I mange Tilfælde blev Resultatet dog, at der blev idømt Straffe, der var strengere end almindelig anset for formaalstjenligt, f. Eks. med Hensyn til Vagttjeneste o. lign. Forhold, som maatte anses for mindre graverende. Paa dette Felt er der vel efterhaanden nogenlunde Enighed fra alle Sider. Efter min Opfattelse kan det kun beklages, at man ikke holdt den Linie, at man kun tog de virkelig grove Forhold under Loven om Forræderi og anden landskadelig Virksomhed og saa til Gengæld, og det vil jeg gerne understrege, havde gennemført disse Sager saa meget kraftigere og hurtigere, hvad der vilde have været lykkeligere. Det tror jeg ogsaa, man begynder at er kende i Dag. Opgøret og Udrensningen blev belastet med for mange relative Smaatterier og forsinket deraf og hæmmet i høj Grad i sin Effektivitet. Her havde en hurtigere og mere prompte Samfundsreaktion været meget ønskelig, og det i mange Relationer. Det er et Synspunkt, som deles af ledende Folk inden for Politi og Anklagemyndighed i Dag.

Naar jeg særlig fremfører disse Ting, er det for paa denne Baggrund at sige, at saaledes som Praksis nu engang har formet sig og faaet Lov til at forme sig, er det rigtigt at gaa til den Nedsættelse, som det foreliggende Lovforslag involverer. Jeg kunde endda følge Justitsministeren ned til et Aar, men det maa og bør paa den anden Side være en absolut Forudsætning, at denne Nedsættelse ikke fører til, at man udvider Kredsen af dem, der inddrages under Loven, det maa ikke være Hensigten dermed at udvide Adgangen til at rejse Tiltale, saa at Loven for saa vidt vilde komme til at betyde en Skærpelse. Jeg gaar ud fra, at

den højtærede Justitsminister er enig heri. Omvendt skal det heller ikke indirekte føre til nogen Lempelse for de grovere Forbrydelser, der ikke efter min Opfattelse kan forømmes haardt nok.

Ordføreren for Folketingsudvalget, der oven i Købet selv er Dommer, udtalte — det staar Sp. 5296 —: „Jeg mener imidlertid, at det kan være tvivlsomt, i hvilket Omfang disse Forhandlinger“ — han mener her Rigsdagsforhandlingerne — „kan være naaet ud til Domstolene.“ Naar jeg hefter mig herved, er det for at sige, at jeg troede, at Justitsministeriet sørgede for sligt ved en Lov af denne Karakter, med andre Ord sørgede for, at det samlede Materiale som giver Lovens reelle Indhold, var kommet alle rette vedkommende i Hænde. Dels blev det vist udtrykkeligt sagt i hvert Fald under Behandlingen her i Landstinget, dels var det en saa afgjort naturlig og selvfølgelig Forudsætning, det ligesom laa i Luften, og derfor er jeg noget skuffet over, at Folketingsudvalgets Formand, en fungerende Dommer, kan udtale sig saadan, som Tilfældet har været. Jeg benytter Lejligheden til at henstille, om det ikke vilde være formaalstjenligt, at Justitsministeriet drog Omsorg for, at der nu snarest efter dette Forslags Vedtagelse bliver udsendt en kommenteret Udgave med udførlige Henvisninger, saa at man virkelig, selv om det er sent, har Materialet samlet paa en praktisk Maade, saa man er sikker paa, at man aldrig senere skal høre en tilsvarende Bemærkning fra en fungerende Dommer og Udvalgsformand.

Det er indlysende, at Spørgsmaalet om Amnesti i større eller mindre Omfang vil melde sig en Dag her, som det har meldt sig ved tidligere Lejligheder i de forskellige Lande. Det er ogsaa allerede nogle Gange nævnt fra flere Sider her i Tinget. Problemet er for mig ikke: Amnesti eller ikke Amnesti, men Spørgsmaalet er, om det netop nu er det rette Tidspunkt til at fremføre denne Sag, og det har jeg mine afgjorte Tvivl om. Men det drøftes nok bedst i Udvalget.

Vi hilser med Tilfredshed Ændringerne til § 3 i øvrigt og kan kun beklage, at de ikke har kunnet samle et endnu større Fler-tal. Prøveløsladelsen fik dog de fleste med. Min Tilfredshed gælder ogsaa Ændringerne til § 6. Og her kommer jeg til det andet